



תורה אור • פרשת מקץ • מאמר 8

רני ושמחי בת ציון כי הנני בא

”רוני ושמחי בת ציון, כי הנני בא”



מוקדש לכבוד

מוקדש לכבוד הגאון המקובל רבי לוי יצחק שניאורסאהן זצ”ל

אבי הרבי, רבי לוי יצחק

LikuteiTorah.com

הפרשה החסידית



[/likuteitorah.com/he/torah-ohr/mikeitz/8](https://likuteitorah.com/he/torah-ohr/mikeitz/8)

1 רני ושמחי בת ציון כי הנני בא. להבין ענין רני ושמחי וגם מה ענין זה להפטורת חנוכה שמתחילין ברני ושמחי וגוי' והיה להתחיל מן ראיתי והנה מנורת זהב וגוי' שבסוף הפרשה.

”רני ושמחי בת ציון, כי הנה אני בא”. [עלינו] להבין את משמעות ”רני ושמחי”, וגם מה הקשר לכך להפטרת חנוכה, שמתחילה ב”רני ושמחי” וגוי'. היה צריך להתחיל מ”ראיתי והנה מנורת זהב” וגוי', שבסוף הפרשה.

2 והענין הוא דכתיב עבדו את ה' בשמחה באו לפניו ברננה. ואיתא בזהר שמחה בצפרא ורננה ברמשא. וצריך להבין מהו צפרא ומהו רמשא מהו שמחה ומהו רננה.

החסבר הוא כך: נאמר, ”עבדו את ה' בשמחה, בואו לפניו ברננה”. ובזהר נאמר: ”שמחה בצפרא ורננה ברמשא”. צריך להבין מהו ”צפרא” ומהו ”רמשא”, מהי שמחה ומהי רננה.

ויובן בהקדים כי מודעת זאת שעבודת המלאכים היא רנה וזמרה בשירות ותשבחות כנודע מענין פרק שירה שכל הברואים אומרים שירה.

הדבר יובן בהקדמת הידוע, שעבודת המלאכים היא רנה וזמרה, בשירות ותשבחות, כידוע מעניין פרק שירה, שכל הנבראים אומרים שירה.

3 וכן המלאכים שבכל עולם עד רום המעלות כולם אומרים שירות ותשבחות ברנה וזמרה. וענין רנה זו היא גילוי עוצם תשוקתם להיות נכספה

וכך גם המלאכים שבכל עולם, עד המדרגות הגבוהות ביותר, אומרים שירים ותשבחות בשירה ובניגון. משמעותה של שירה זו היא גילוי עוצמת הכיסופים שלהם להיות במצב של ”נכספה”,

וגם כלתה נפשם לדבקה בו ית' ולהתכלל באור א”ס ב”ה ותמיד כל ימיהם עומדים בתשוקה זו בלי הפסק מחמת שאין להם אהבה ותשוקה אחרת וגם אין להם עבודה אחרת

”וגם כלתה” נפשם, להידבק בו ית' ולהיכלל באור אין סוף, ברוך הוא. כל ימיהם הם עומדים בכיסופים אלה ללא הפסק, משום שאין להם אהבה וכיסופים אחרים, וגם אין להם עבודה אחרת,

כמו תומ”צ שהם בחינת המשכה מלמעלה למטה רק עבודתם היא השתוקקות נפשם ממטה למעלה ותשוקה זו היא ברנה וזמרה כנודע מענין הניגון שהוא ענין התפעלות הלב

כמו תורה ומצוות, שהן בחינה של המשכה מלמעלה למטה. לעומת זאת, עבודתם היא כיסופי נפשם מלמטה למעלה. כיסופים אלה מתבטאים בשירה ובניגון, כידוע בעניין הניגון, שהוא ביטוי להתעוררות הלב

(כי יש ניגון של שמחה ויש של מרירות כו') והנה זו היא בחי' חיצונית כנודע

(כי יש ניגון של שמחה ויש ניגון של מרירות וכו'). והנה זו בחינה של חיצונית, כידוע,

ע"ד משל מי שהוא עומד בפנים בבית המלך מה לו להגיד ולספר בשבחו רק כשיצא לחוץ ידבר ויספר בשבחו להפליא ולהגדיל גודל עוצם שבח המלך כמה הוא גדול ומתפעל כו'

על דרך משל: אדם שעומד בפנים, בבית המלך, מה לו לומר ולספר בשבחו? רק כשיצא החוצה ידבר ויספר בשבחו, ירומם ויגדיל את עוצמת שבחו של המלך, כמה גדול הוא, ויתפעל וכו'.

והוא ענין מ"ש וצדקתך ירננו שהרנה היא בבחי' צדקתך כי צדק היא מלכותא קדישא (מאזני צדק פי' שיש בחינת מאזנים ששוקלים בחינת עומ"ש שנמשך לכל חד וחד לפום שיעורא דליה)

וזהו פירוש הכתוב: "וצדקתך ירננו" — השירה היא בבחינת "צדקתך", כי צדק הוא מלכותא קדישא, המלכות הקדושה. ("מאזני צדק" פירושו שיש בחינה של מאזניים השוקלים את בחינת עול מלכות שמים הנמשכת לכל אחד ואחד לפי מידתו).

וכתיב צדק מלאה ימינך כי מלכותך מלכות כל עולמים כתיב שאין ערך לבורא עם נברא להיות הנבראים מקבלים חיות מן הבורא ית' אלא ע"י בחינת מלוכה שלפי שהוא ית' מלך עליהם הם חיים וקיימים.

ונאמר: "ימינך צדק מלאה", וכן נאמר: "מלכותך מלכות כל עולמים". אין כל יחס בין הבורא לנברא, כך שהנבראים יוכלו לקבל חיות מהבורא ית', אלא באמצעות בחינת המלכות: משום שהוא ית' מלך עליהם, הם חיים וקיימים.

4 וזהו מלכותך מלכות כל עולמים וממשלתך בכל דור ודור עולמים הם בחינת מקום ודור דור הוא בחי' זמן הכל נמשך מבחי' מלכותך שהרי הזמן והמקום הם נבראים ומחודשים מאין ליש.

וזהו [פירוש] "מלכותך מלכות כל עולמים וממשלתך בכל דור ודור": "עולמים" הם בחינת מקום, ו"דור ודור" הוא בחינת זמן; הכול נמשך מבחינת "מלכותך". שהרי הזמן והמקום הם נבראים ומחודשים מאין ליש.

שקודם בריאת העולם לא היה בחי' זמן ומקום כלל ולא היו יכולים להיות נבראים שהם בעלי גבול בבחי' זמן ומקום

שהרי קודם בריאת העולם לא היו בחינות זמן ומקום כלל, ולא היו יכולים להיברא נבראים, שהם בעלי גבול בתוך בחינות הזמן והמקום,

אלא ע"י בחיי מלכותו ית' שבה שייך בחיי זמן מלך מלך ימלוך כו' משא"כ באוא"ס ב"ה עצמו שכשמו כן הוא אין לו סוף כו'.

אלא על ידי בחינת מלכותו יתברך, שבה שייכת בחינת הזמן: "מלך, מלך, ימלוך" וכו'. לא כך הוא באור אין סוף ברוך הוא עצמו, שכשמו כן הוא — אין לו סוף וכו'.

5 ולפי שהחיות נמשך מבחי מלכותו ית' היא בחי צדק לכך מלאה ימינך בחיי ימין וחסד ומכיוון שהחיות נמשכת מבחינת מלכותו יתברך, שהיא בחינת צדק, לכן נאמר: "מלאה ימינך" — בחינת ימין וחסד, כמאמר מכלכל חיים בחסד וכתוב ואתה מחיה את כולם וצבא השמים לך משתחוים פ"י כי לפי שאתה מחיה את כולם לכך וצבא השמים לך משתחוים בבחי בטול והתכללות. כמאמר: "מכלכל חיים בחסד"; ונאמר: "ואתה מחיה את כולם, וצבא השמים לך משתחוים". כלומר, מכיוון שאתה מחיה את כולם, לכן "צבא השמים לך משתחוים", בבחינת ביטול והתכללות.

6 והנה בחיי בטול זה הוא באור א"ס ב"ה הנמשך ומתלבש בבחינת מלוכה להחיותם כי אליו ולא למדותיו כו' והנה ביטול זה הוא כלפי אור אין סוף ברוך הוא, הנמשך ומתלבש בבחינת המלכות כדי להחיותם; שהרי אליו ולא למדותיו וכו'.

וזהו זכר רב טובך יביעו וצדקתך ירננו פ"י טובך הוא השפעה וחיות שנמשך מעולם ועד עולם וזהו פירוש "זכר רב טובך יביעו וצדקתך ירננו". "טובך" הוא השפע והחיות הנמשכים מעולם לעולם, כמ"ש אמרו צדיק כי טוב שהטוב הוא בחינת צדיק שהוא המקשר ומשפיע מעולם ועד עולם כמו שכתוב כי כל בשמים ובארץ ותרגומו דאחיד כו' כמו שכתוב "אמרו צדיק כי טוב": ה"טוב" הוא בחינת הצדיק, שהוא המקשר ומשפיע מעולם לעולם, כמו שכתוב "כי כל בשמים ובארץ", ותרגומו "דאחיד" וכו'.

ורב טובך היינו כמה רבוא רבבות מדרגות עד אין קץ שהן בבחינת השתלשלות וירידת המדרגות מעולם ועד עולם עד שיאיר אור א"ס ב"ה בבחינת מלכותו להוות ולהחיות נבראים עד אין קץ. ו"רב טובך" פירושו רבבות רבבות של מדרגות, עד אין קץ, שהן בבחינת השתלשלות וירידת המדרגות מעולם לעולם, עד שאור אין סוף ברוך הוא מאיר בבחינת מלכותו, כדי להוות ולהחיות נבראים עד אין קץ.

7 והנה פי' זכר רב טובך היינו שרק בחי' זכר והארה מבחינת רב טובך יביעו ולכך ירננו

והנה, פירוש "זכר רב טובך" הוא שהם מביעים רק בחינה של זיכרון והארה מבחינת "רב טובך"; ולכן "ירננו",

שמשותקים ונכספים להתכלל באור א"ס ב"ה שאומרים איה מקום כבודו כו' רק שאין להם השגה באור א"ס ב"ה עצמו אלא ע"י בחינת מלוכה ובחינת צדקתך.

משום שהם משותקים וכוספים להיכלל באור אין סוף ברוך הוא, כפי שהם אומרים: "איה מקום כבודו?" וכו'. אלא שאין להם השגה באור אין סוף ברוך הוא עצמו, אלא באמצעות בחינת המלכות ובחינת "צדקתך".

8 וזהו רננה ברמשא רמשא היא מדת לילה היא בחינת מלכותו ית' מלכותך מלכות כל עולמים מלשון העולם כו' וע"ז רמזו בגמרא שצריך להזכיר מדת לילה ביום

וזהו [פירוש] "רננה ברמשא". "רמשא" היא מידת הלילה, שהיא בחינת מלכותו ית': "מלכותך מלכות כל עולמים" — "עולמים" מלשון העולם וכו'. ועל כך רמזה הגמרא באומרה שצריך להזכיר את מידת הלילה ביום,

דהיינו כמו שמבואר בזוהר לאכללא כו' שע"י שמיגים החשך וההעלם של א"ס ב"ה ישת חשך סתרו לכך הם משותקים ונכספים אליו ית' וכמ"ש נפשי אויתך בלילה פי' שאומר להקב"ה הרי נפשי אתה לכך אויתך.

כלומר, כפי שמוסבר בזוהר, "לאכללא" וכו': מכיוון שהם משיגים את החושך וההעלם של אור אין סוף, ברוך הוא — "ישת חושך סתרו" — לכן הם משותקים וכוספים אליו ית'. וכמו שכתוב: "נפשי אויתך בלילה"; פירוש הדבר שהוא אומר להקדוש ברוך הוא: "הרי נפשי אתה, ולכן אויתך".

מפני שהחיות הזה הוא מוסתר בבחינת לילה והעלם ולכך תגדל התשוקה והכוסף להיות אויתך וכנודע שלא שייך אהבה ותשוקה להתאוות תאוה אלא במי שחסר לנפשו הדבר שמתאוה אליו.

מכיוון שחיות זו מוסתרת בבחינת לילה והעלם, גדלות משום כך ההשתוקקות והכיסופים להיות בבחינת "אויתך". וכידוע, אהבה והשתוקקות — "להתאוות תאוה" — שייכות רק למי שנפשו חסרה את הדבר שהוא מתאוה אליו.

9 וזהו ענין בואו לפניו ברננה ממטה למעלה לצאת מנרתק הגוף ולבושי נפש הבהמית לדבקה בו ית' ע"י רננה בבחינת רמשא ומדת לילה היא בחינה שמוסתר ומלוכש בה אור א"ס ב"ה בבחינת העלם והסתור.

וזהו פירוש "בואו לפניו ברננה": מלמטה למעלה, לצאת מנרתק הגוף ומלבושי הנפש הבהמית כדי להידבק בו יתברך, באמצעות רננה בבחינת "ערב". מידת הלילה היא בחינה שבה אור אין סוף ברוך הוא נסתר ומלוכש, באופן של העלם והסתור.

10 וזהו ענין בשכמל"ו ואהבת וגוי' דהיינו שלבכו יבין איך שברוך ונמשך שם הארה מאור א"ס ב"ה להיות כבוד מלכותו והארה ההיא היא לעולם ועד למטה עד אין קץ כו'

וזהו ענין "ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד" ו"ואהבת" וגוי': כלומר, שלבו יבין כיצד ה"ברוך" — ההמשכה — הוא ה"שם", הארה מאור אין סוף ברוך הוא, כדי להיות "כבוד מלכותו"; והארה זו היא "לעולם ועד", ונמשכת למטה עד אין קץ וכו',

שעיי' יבוא לאהבה את הוי"ה הוא אור א"ס ב"ה ממש להיות אלהיך בכל לבבך ובכל נפשך וגוי' לאדבקא רוחא ברוחא.

וכך יבוא לאהוב את הוי", שהוא אור אין סוף עצמו, ברוך הוא, ולהיות "אלקיך", "בכל לבבך ובכל נפשך" וגוי', "לדבקה רוחא ברוחא".

אך כל זה הוא בבחינת ממטה למעלה בואו לפניו שאזי הוא ברננה וכך צריך להיות תחילת עבודת האדם כברייתו של עולם בריש' חשוכא והדר נהורא מדת יום

אך כל זה הוא בבחינת מלמטה למעלה, "בואו לפניו", שאז העבודה היא "ברננה". וכך צריכה להיות תחילת עבודת האדם, בדומה לבריאת העולם: "תחילה חושך ואחר כך אור". מידת היום,

היינו המשכת אור א"ס ב"ה מלמעלה למטה להתלבש בעולמו' אבי"ע בחינת עבדו את ה' בשמחה שזהו יתרון ומעלת הנשמות על המלאכים שהמלאכים אין להם רק בחינת רנה בלבד שהיא בחי' העלאה והתכללות ממטה למעלה

היא המשכת אור אין סוף ברוך הוא מלמעלה למטה, להתלבש בעולמות אצילות, בריאה, יצירה ועשיה; זו בחינת "עבדו את ה' בשמחה". בכך יש יתרון ומעלה לנשמות על המלאכים: למלאכים יש רק בחינת רנה, שהיא עלייה והיכללות ממטה למעלה,

משא"כ נשמת ישראל יש להם עבודה נוספת בבחי' המשכה מלמעלה למטה מההעלם אל הגילוי שכל שמחה היא התגלות הפנימיות וכו'

ואילו לנשמות ישראל יש עבודה נוספת, בבחינת המשכה מלמעלה למטה, מההעלם אל הגילוי; שהרי כל שמחה היא גילוי הפנימיות וכו',

כנודע שבחיי שמחה זו היא מהמשכת אור א"ס ב"ה בתומ"צ (שנתנו לישראל דוקא משא"כ המלאכים בקשו תורה תנה הודך על השמים ולא ניתן כו').

כידוע, שמחה זו באה מהמשכת אור אין סוף ברוך הוא בתורה ובמצוות, שניתנו לישראל דווקא; ואילו המלאכים ביקשו את התורה — "תנה הודך על השמים" — ולא ניתנה להם וכו'.

וכמ"ש והיו הדברים האלה אשר אנכי מצוך היום וגו' אנכי מי שאנכי כו' כי הגם שממטה למעלה כתיב בואו לפניו ברננה שא"א להיות בחי העלאה והתכללות כ"א בבחי צדקתך ובחי רננה ברמשא

וכמו שכתוב: "והיו הדברים האלה אשר אנכי מצוך היום" וגו' — "אנכי, מי שאנכי" וכו'. ואף שמלמטה למעלה נאמר "בואו לפניו ברננה", שהרי אי אפשר שתהיה עלייה והיכללות אלא בבחינת "צדקתך" ובבחינת "רננה ברמשא",

אבל מלמעלה למטה אור א"ס ב"ה מאליו וממילא נמשך גם מבחי אנכי מי שאנכי כי לפניו ית' כחשיכה כאורה.

אבל מלמעלה למטה אור אין סוף ברוך הוא נמשך מאליו וממילא, גם מבחינת "אנכי, מי שאנכי"; שהרי לפניו יתברך "כחשכה כאורה".

11 וכמ"ש המשפיל לראות בשמים ובארץ שמים וארץ רוחניות וגשמיות הכל שוה לפניו ית' השוה ומשוה קטן וגדול.

כמו שכתוב: "המשפיל לראות בשמים ובארץ" — שמים וארץ, רוחניות וגשמיות, כולם שווים לפניו יתברך, "השוה ומשוה קטן וגדול".

והמשכה זו היא ע"י תומ"צ הדברים האלה אשר אנכי וגו' רמ"ח מצות הם רמ"ח איברין דמלכא דהיינו כמשל האיברים שבהם מלובשת הנשמה ובהמשכת האיברים נמשכת גם הנשמה המלובשת בהם.

והמשכה זו נעשית באמצעות תורה ומצוות: "הדברים האלה אשר אנכי" וכו'. רמ"ח המצוות הן "רמ"ח איברין דמלכא", כלומר, בדומה למשל האיברים שהנשמה מלובשת בהם: כאשר נמשכים האיברים, נמשכת גם הנשמה המלובשת בהם.

ודרך כלל נחלקים לגי קוין חסד דרועי ימינא היא בחי צדקה כו' ותורה היא קו הממוצע (וכנודע שהתורה היא בחינת אברים הפנימיים ושאר מצות הם אברי החיצונים כו').

באופן כללי הן נחלקות לשלושה קווים: "חסד — דרועא ימינא", כלומר בחינת צדקה וכו'; והתורה היא הקו האמצעי. (כידוע, התורה היא בחינת האיברים הפנימיים, ושאר המצוות הן האיברים החיצוניים וכו').

וזהו עבדו את ה' הוא א"ס ב"ה הנמשך אורו מלמעלה למטה בתורה ועבודה כו' בשמחה היא שמחה של מצוה ואמרו רז"ל וכן לדבר הלכה והשמחה היא מבחי גילוי אוא"ס ב"ה ממש על נפשם כו'.

וזהו "עבדו את ה'" — אין סוף ברוך הוא, שאורו נמשך מלמעלה למטה באמצעות תורה ועבודה וכו'. "בשמחה" — זו שמחה של מצווה, וחז"ל אמרו: "וכן לדבר הלכה"; והשמחה נובעת מגילוי אור אין סוף ברוך הוא עצמו על נפשם וכו'.

והיינו ע"י כי באו לפנינו ברננה תחלה כנ"ל והכתוב מדבר מלמעלה למטה עבדו את ה' בשמחה והיאך תבואו למדרגה זו כשתבאו לפנינו ברננה:

והיינו על ידי שתחילה "באו לפנינו ברננה", כנזכר לעיל. הכתוב מדבר מלמעלה למטה: "עבדו את ה' בשמחה"; וכיצד תגיעו למדרגה זו? כשתבאו "לפנינו ברננה".

12 ובזה יובן מ"ש רני ושמחי בת ציון כי כנ"ל בגלות נק' בת ציון. וביאור ענין ציון יובן בהקד"י להבין מ"ש ימלוך ה' לעולם אלהיך ציון לדור ודור הללו יה.

בכך יובן הכתוב: "רני ושמחי בת ציון", שכן כנסת ישראל בגלות נקראת "בת ציון". כדי לבאר את עניינה של "ציון", יש להקדים ולהבין את הכתוב: "ימלוך ה' לעולם, אלקיך ציון לדור ודור, הללו יה".

וביאור הענין כי להיות ימלוך ה' לעולם בחינת מקום לדור ודור בחינת זמן היינו ע"י בחינת ציון. ביאור העניין הוא שכדי ש"ימלוך ה' לעולם" — בחינת מקום — ו"לדור ודור" — בחינת זמן — הדבר נעשה באמצעות בחינת ציון.

כי הנה כתיב בצלמנו כדמותנו הן רמ"ח פקודין רמ"ח אברין דמלכא והיינו רוחניות המצות ורוחניות התורה כמן שהן למעלה באור א"ס ב"ה שהן הן בצלמנו ממש.

הרי כתוב: "בצלמנו כדמותנו"; אלו הם "רמ"ח פקודין, רמ"ח אברין דמלכא". כלומר, הרוחניות של המצוות והרוחניות של התורה כפי שהן למעלה, באור אין סוף ברוך הוא, הן ממש "בצלמנו".

אך גשמיות המצות כמו שנתלבשו בענינים גשמיים ציצית של צמר ותפלין על הקלף הם רק בחינת ציון מלשון סימן

אך הגשמיות של המצוות, כפי שהתלבשו בענינים גשמיים — ציצית של צמר ותפלין על קלף — היא רק בחינת "ציון", מלשון סימן,

כמו ציון המצוינת דהיינו שהמצות הגשמיות הם רומזים להרוחניות שבהם ועל ידם נמשך רוחניות אור א"ס ב"ה

כמו "ציון המצוינת"; כלומר, המצוות הגשמיות רומזות לרוחניות שבהן, ועל ידן נמשכת רוחניות אור אין סוף ברוך הוא,

כמו טלית וציצית של צמר בבחינת עטה אור כשלמה לבושיה כתלג חיור ושער רישיה כעמר נקא כי ציצית הן בבחינת שערות כו'.

כמו טלית וציצית של צמר, בבחינת "עוטה אור כשלמה", "לבושיה כתלג חיור ושער רישיה כעמר נקא"; שכן הציצית הן בבחינת שערות וכו'.

13 וע"ד זה כל המצות וכן התורה ע"י עסק התורה בגשמיות שנתלכשה בענינים גשמיים נמשך אור תורה העליונה הרוחנית שמדברת בענינים רוחניים.

וכך גם בכל המצוות, וכן בתורה: על ידי העיסוק בתורה בצורתה הגשמית, כפי שהיא מלוכשת בענינים גשמיים, נמשך אור התורה העליונה והרוחנית, העוסקת בענינים רוחניים.

והרי התורה והמצות גשמיות הם סימנים וציונים להרוחניות. ובהן ועל ידן נמשך אור התורה והמצות מרוחניות לגשמיות והן הן בחיי מקור להיות בחיי מקום וזמן.

הרי התורה והמצוות הגשמיות הן סימנים וציונים לרוחניות. בהן ועל ידן נמשך אור התורה והמצוות מן הרוחניות אל הגשמיות; והן עצמן הבחינה שהיא המקור לקיומן של בחינת המקום והזמן.

14 וע"ד זה תקנו רז"ל ברכות המצות לפני כל מצוה ברוך אתה וכו' כי ברוך מלשון המברך הגפן שכופף ראש הזמורה לארץ ומשם צומח גפן אחר והיינו בחי' השפעה והברכה מעולם ועד עולם

בדומה לכך תיקנו חז"ל לומר ברכות על המצוות לפני כל מצוה: "ברוך אתה" וכו'. המילה "ברוך" קשורה ללשון "המברך את הגפן": הוא מכופף את ראש הזמורה אל הארץ, וממנה צומחת גפן נוספת. זוהי בחינת ההשפעה וההמשכה מעולם לעולם.

לכן כתיב גבי יוסף ויקראו לפניו אברך לפי שהיה צדיק המקשר ומשפיע ומברך מעולם ועד עולם.

לכן נאמר על יוסף: "ויקראו לפניו אברך", משום שהיה צדיק שמקשר ומשפיע, ומברך מעולם לעולם.

15 וענין ברכה זו הוא להיות המשכה והברכה מעולם ועד עולם כדי להיות גילוי מלך העולם להיות בחינת עולם בבחינת מלך

עניין ברכה זו הוא שתהיה המשכה וברכה מעולם לעולם, כדי שתהיה התגלות של "מלך העולם", כלומר, שהעולם יהיה בבחינת מלך,

דהיינו שיהא גילוי מלכותו ית' נראה לעין כל העולם שלא יהא העולם בבחינת העלם והסתר על בחינת מלוכה.

כלומר, שהתגלות מלכותו ית' תהיה גלויה לעיני כל העולם, כך שהעולם לא יהיה בבחינת העלם והסתר על בחינת המלוכה.

וכדי להיות גילוי זה אומרים ברוך שיהא ברוך ונמשך בחינת הוי"ה בבחינת אלקינו ומשם יצמח גילוי בחינת מלוכה כמו ענין הברכה הגפן הנ"ל.

וכדי שהתגלות זו תבוא לידי ביטוי, אומרים "ברוך", כדי שבחינת הוי"ה תהיה "ברוך", כלומר תימשך, בבחינת "אלקינו"; ומשם תצמח התגלות בחינת המלוכה, בדומה לענין הברכה הגפן שהוזכר לעיל.

16 והנה כשיש אתערותא דלתתא אזי נקי' כנסת ישראל בבחי' ציון וסימן לאור הרוחני הנשפע ונמשך בה. והנה, כאשר יש אתערותא דלתתא, כנסת ישראל נקראת בבחינת "ציון" — סימן לאור הרוחני הנשפע ונמשך לתוכה.

אבל בגלות נקרא' בת ציון שהיא רק בחינת מקבל מבחי' ציון וכנודע בזהר מענין איש מזריע תחילה יולדת נקבה

אבל בגלות היא נקראת "בת ציון", שכן היא רק בבחינת מקבל מבחינת ציון. וכידוע מהזהר בענין "איש מזריע תחילה — יולדת נקבה",

דהיינו כשאין אתערותא דלתתא שאזי היא בחינת בת משא"כ ולציון יאמר איש ואיש וגוי' אשה מזרעת תחלה יולדת זכר בחי' חסדים

כלומר, כשאין אתערותא דלתתא, היא בבחינת "בת". אך לא כך נאמר על ציון: "ולציון יאמר איש ואיש וגוי' — אשה מזרעת תחילה — יולדת זכר", בבחינת חסדים,

דהיינו בהקדים בחינת רינה ושמחה כנ"ל להיות בואו לפניו ברננה בבחי' רננה ברמשא ממטה למעלה. כלומר, על ידי הקדמת בחינת הרינה והשמחה, כנזכר לעיל, כדי להיות בבחינת "בואו לפניו ברננה", בבחינת "רננה ברמשא" – מלמטה למעלה.

17 וע"ד זה תקנו פסוקי דזמרה להקדים שבחו של מקום כדי שיתפעל הלב. וכן יוצר אור וענין קדושת המלאכים איך

בדומה לכך, [חכמים] תיקנו לומר פסוקי דזמרה, כדי להקדים את שבחו של מקום ולעורר את הלב. וכך גם [בברכת] יוצר אור ובענין קדושת המלאכים,

כי והאופנים ברעש גדול כו' הכל הוא בבחי' ממטה למעלה בבחינת רינה לצאת מנרתק הגוף ולבושי נפש הבהמית כו'

כמו "והאופנים ברעש גדול" וכו': כל זה הוא בבחינה של עלייה מלמטה למעלה, בבחינת שירה, כדי לצאת מנרתק הגוף ומלבושי הנפש הבהמית וכו'.

ואח"כ היא עבודת השמחה בגילוי אוא"ס ב"ה ממש על נפשו בק"ש וכו' משא"כ כשלא תוקדם בחי' הרינה

ואחר כך באה עבודת השמחה, כאשר אור אין סוף ממש מתגלה על נפשו בקריאת שמע וכו'. אבל כאשר בחינת השירה אינה באה תחילה,

אזי לא תשכון גלוי השמחה רק היא בחינת נקבה ומקבל מאתערוותא דלעילא שהרי מ"מ מאתערוותא דלעילא יורד ונמשך אוא"ס ב"ה בכל מצוה שעשה

אזי גילוי השמחה אינו שורה [שם]; אדרבה, הוא רק בבחינת נקבה ומקבל מאתערוותא דלעילא. שהרי מכל מקום, מכוח אתערוותא דלעילא, אור אין סוף יורד ונמשך בכל מצווה שעשה,

וכדכתיב למעני למעני אעשה אלא שאינו כ"א בבחי' חיצוניות משא"כ בואו לפניו להיות נכלל בבחי' פנימיות אינו אלא ברננה.

כמו שכתוב: "למעני למעני אעשה". אלא שהדבר הוא רק בבחינת החיצוניות; ואילו "בואו לפניו", להיכלל בבחינת הפנימיות, אפשר רק "ברננה".

18 וזהו שבא הנביא לנחם את בני ישראל אפי' בזמן הגלות שנק' בת ציון ולא ציון שאעפ"כ רני ושמחי והיינו מפני כי הנני בא כו' כי

וזהו שהנביא בא לנחם את בני ישראל אפילו בזמן הגלות, שבו הם נקראים "בת ציון" ולא "ציון", ואף על פי כן: "רני ושמחי". והטעם הוא: "כי הנני בא" וכו'.

הנה יש אתערותא דלעילא שהיא לעילא מקום שאין אתערותא דלתתא מגעת שם כלל הוא בחי' סובב כל עלמין ומשם יומשך גילוי שפע ואוא"ס ב"ה גם בבחינת בת

הנה, יש אתערותא דלעילא שהיא למעלה למעלה, במקום שאליו אתערותא דלתתא אינה מגיעה כלל. וזהו בחינת סובב כל עלמין, ומשם תימשך התגלות של שפע ושל אור אין סוף ברוך הוא גם בבחינת "בת".

וזה יהיה לעתיד לבא שנא' הנה ישכיל עבדי ירום ונשא וגבה מאד ונחה עליו רוח ה' וגוי' והריחו וגוי'. וזה יהיה לעתיד לבוא, כמו שנאמר: "הנה ישכיל עבדי, ירום ונשא וגבה מאד"; "ונחה עליו רוח ה' וגוי'; "והריחו" וגוי'.

19 וזהו ולציון יאמר איש ואיש יולד בה פי' שיהא הכל בבחי' איש אפי' בחי' בת וזהו [פירוש] "ועל ציון יאמר: איש ואיש נולד בה": כלומר, הכול יהיו בבחינת "איש", גם בחינת "בת".

והיינו מפני כי הוא יכוננה עליון שהמכון יהיה אור עליון מאד נעלה. וזהו כי הנני בא ושכנתי בתוכך. הנני אני בעצמי כביכול אוא"ס ב"ה ממש.

וזה מפני ש"הוא יכוננה עליון": שהמכון יהיה אור עליון ונעלה מאד. וזהו [פירוש] "כי הנני בא ושכנתי בתוכך": "הנני" — אני עצמי, כביכול, ממש אור אין סוף ברוך הוא.

20 וזהו ענין נר חנוכה שתקנו על פתח הבית מבחוץ והוא כענין פתחו לי שערי צדק וזהו עניינה של נר חנוכה, שתיקנו [חכמים] להניח בפתח הבית מבחוץ. הדבר דומה ל"פתחו לי שערי צדק",

פי' שערי צדק הם בחי' מבוא להיות בחי' צדקתך ירננו שע"ד זה תקנו פסוקי דזמרה כלומר, "שערי צדק" הם בחינת מבוא לבחינת "צדקתך ירננו", ולשם כך תיקנו [חכמים] את פסוקי דזמרה.

אך מי שהוא מבחוץ לפתח שאין לו בחיי רננה והתפעלות הלב לא מפני זה יאבד חיי גילוי אוא"ס ב"ה על נפשו

אך מי שנמצא מחוץ לפתח, ואין בו בחינת רננה והתעוררות הלב, לא יאבד חלילה משום כך את גילוי אור אין סוף ברוך הוא על נפשו.

אלא תקנו להדליק אור ושמן על הפתח מבחוץ שגם מבחוץ לפתח יומשך אוא"ס ב"ה בכל מצוה שעושי ותורה שלומד.

אלא תיקנו [חכמים] להדליק אור ושמן בפתח מבחוץ, כדי שגם מחוץ לפתח יימשך אור אין סוף ברוך הוא בכל מצווה שהוא מקיים ובכל התורה שהוא לומד.

ולא עוד אלא שתקנת חכמים היתה להדליק על הפתח הסמוך לרשות הרביי מבחוץ דהיינו ברשות הרבים ממש מקום הקליפות לאהפכא חשוכא לנהורא כו' וזהו ונלוו גוים רבים אל ה':

ולא זו בלבד, אלא תקנת חכמים הייתה להדליק בפתח הסמוך לרשות הרבים, מבחוץ — כלומר, ברשות הרבים ממש, מקום הקליפות — כדי להפוך את החושך לאור וכו'. וזהו "ונלוו גוים רבים אל ה'".



על המהדורה

המהדורה הזאת כוללת לשון המאמר והתרגום לעברית של ימינו.

The Hebrew text of Torah Ohr: © Kehot Publication Society, via Sefaria, CC BY-NC 4.0; formatting adapted.

התרגום שלנו לעברית של ימינו, מתוך התרגום האנגלי שלנו מלשון הקודש, בלי הערות קה"ת: CC BY 4.0.

המהדורה כולה: CC BY-NC 4.0. מותר להעתיק, להדפיס ולהפיץ בחינם, בציון Kehot Publication Society ו־likuteitorah.com; אסור למכור.
/https://creativecommons.org/licenses/by-nc/4.0

התרגום לעברית נעשה מהמהדורה האנגלית של likuteitorah.com בעזרת בינה מלאכותית (openai/gpt-6-luna-pro:batch), כשלשון המאמר לצדו לבדיקה. עדיין לא עבר עריכה אנושית. כל דבר חשוב יש לבדוק מול לשון המאמר.

הרבי ביקש ללמוד את מאמרי פרשת השבוע, «הפרשה החסידית», באותו שבוע, מחולקים לשבעת ימיו (Sichah of Shabbos Parshas Vayakhel 5725). למה ללמוד, וברכות הרבי: /likuteitorah.com/about/the-chassidishe-parsha (Toras Menachem vol. 42, pp. 306-309).

מיזם חינוכי ולא מסחרי. אין כאן מכירה. אין שיוך לקה"ת, ל־Sefaria או לספריית ליובאוויטש. © likuteitorah.com

מתוך /likuteitorah.com/he/torah-ohr/mikeitz/8

מוקדש לכבוד

מוקדש לכבוד הגאון המקובל רבי לוי יצחק שניאורסאהן זצ"ל

אבי הרבי, רבי לוי יצחק